

SZEMLE

Farkas Wellmann Endre

ÁLLANDÓSÁG

Növekszik, mint torokban a gombóc,
az elveszett isten képe valahol odabent,
míg piruló arccal, kivirágzó szemekkel
a horizont alatti fémes, jódszínű vonalon
őrült, ideges mozdulatokkal
téped fel a végtelen vörhenyes szemhéját,
a mozdulatlanság pikkelyes szemfödélét,
remélve, hogy a látást találod alatta,
vagy legalább valaki visszakacsint.
A horizontot nézed.

A lázadáshoz ha nincsenek szavak,
méltatlan tettekben ér utol a végzet,
és annyi mindent nem lehet,
például a múltat folyton visszaírni
az illúzióvá széteső jelenbe.

De egy létige, van úgy, hogy épp olyan,
mint a kriptából nyíló végtelen
vagy az elmúlásból előlépő örökkévaló,
de kicsit olyan is, mint a Balaton-part,
hol mégis, talán ugyanabba a vízbe léphetsz,
ugyanabba az örökkévalóságba

és ugyanahhoz az istenképhez.

Eső, 2020/1.